

ת"פ 25636/09/15 - מדינת ישראל נגד עידו שיפוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

27 יוני 2017

ת"פ 25636-09-15 מדינת ישראל נ' שיפוני

מספר פל"א 43212/2015
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן
מדינת ישראל המאשימה

נגד הנאשם
עידו שיפוני

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רעות בר-טוב

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום ותגובת הנאשם

1. נגד הנאשם, עו"ד במקצועו, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). במענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי היכה את המתלונן כדי להרחיקו ממנו.

מסכת הראיות

עדותו של מר הרצל גביון

עמוד 1

2. לדברי העד מר גביון (להלן: "גביון") הגיע ביחד עם מר פנחס קובי (להלן: "המתלונן"), אותו הביא ברכבו, למשרדו של הנאשם. לדבריו דפקו בדלת ומשלא נענו, סברו כי אין איש במשרד. רק לאחר שהגיע אדם, שנחזה להיות שליח, שהתקשר לנאשם, פתח הנאשם את הדלת. העד סיפר כי המתלונן ביקש מהנאשם שיחזיר לו כסף, משום שלא השלים את הטיפול באחד מענייניו של המתלונן וכי הנאשם סירב להחזיר את הכסף. העד מסר כי כשנכנסו למשרד, החלו חילופי קללות הדדיות בין הנאשם לבין המתלונן. עוד אמר כי המתלונן אדם נכה, הנעזר בדרך כלל במקל הליכה, אם כי באותו יום הגיע ללא המקל. העד הוסיף וסיפר כי לפתע הסתובב הנאשם לעברו של המתלונן והיכה בפניו ולאחר מכן פנה לחדרו. בנסיבות אלה שאל המתלונן את הנאשם "אחרי שאתה מרביץ לי אתה הולך?".

3. בחקירתו הנגדית סיפר העד כי הוא חבר ותיק של המתלונן וכי הגיע למשרד מבלי שקבע פגישה עם עו"ד עמיחי. לדבריו הגיע המתלונן במטרה לפגוש בנאשם. עוד מסר העד כי האירוע הסתיים בקללות וכי הוא עצמו לא הגיב ואף הציע למתלונן שלא להגיב לאלימות שהופנתה כלפיו מצדו של הנאשם. לשאלה מדוע לא הגישו השניים תלונה במשטרה השיב העד כי המתלונן פנה ללשכת עורכי הדין בתלונה כנגד הנאשם. העד שלל מכל וכל את הטענה לפיה הגיע למשרד ביחד עם המתלונן במטרה להפעיל על הנאשם לחץ, ועמד על טענתו, לפיה הוא עצמו הגיע למשרד על מנת לפגוש את עו"ד עמיחי. העד אישר כי המתלונן סיפר לו ששלח לנאשם מכתב וביקש שיחזיר לו כסף וכי המתלונן הגיע למשרד משום שהנאשם לא השיב למכתב אותו שלח אליו המתלונן. וכי המתלונן הגיע "לקבל ממך תשובות". עוד אמר העד כי לא שמע את הנאשם מבקש מהמזכירה שתזעיק את המשטרה למקום.

4. העד שלל את הטענה לפיה בעת שעמדו מחוץ לדלת המשרד גידפו השניים את הנאשם וכינו אותו במילות גנאי, כאמור בהודעתו של שחר עזרא. העד המשיך וסיפר כי המתלונן נפגע בתאונת עבודה וכי הוא סובל מכאבים. לשאלה האם ראה את המתלונן תוקף את הנאשם השיב כי המתלונן נכה ו"בקושי עומד על הרגל". בהתייחס להודעתו במשטרה השיב העד לנאשם ואמר כי הנאשם היכה את המתלונן באגרופיו ואמר "נכון ספרתי 3 אגרופים, אתה הדבקת אותו לקיר. הוא היה בהלם. אמרתי לו שלא יגיב כדי שלא יהיו לו בעיות" העד אישר כי המתלונן נשאר עומד לאחר שהוכה. והוסיף "כשהכית אותו הוא היה דבוק לקיר" לדבריו לאחר שהמתלונן שאל את הנאשם "מה אתה הולך?" הסתובב אליו הנאשם וסטר למתלונן כך שמכשיר הטלפון נפל מידיו של הנאשם. לשאלת הנאשם אמר העד כי הנאשם היכה את המתלונן באגרופיו סמוך לפתח המשרד. לדבריו גם לאחר שסטר למתלונן נשאר המתלונן עומד. העד סיפר כי בסופו של דבר הלך הנאשם לחדר.

5. במהלך עדותו של העד, לאחר שאמר בעמ' 7 ש'7 לפרוטוקול "הוא הגיש עלי תלונה אני אכניס לו כדור לראש זה בכלל לא הסגנון שלי. יש לי משפט על זה. על מה יש לי משפט בכלל?" אמר הנאשם "לא הגשתי נגדך תלונה". בהמשך, בעמ' 10 ש'10 אמר העד כי לא פגע מעולם בנאשם. הנאשם אמר (עמ' 10 ש'1 ואילך) "אני מאשר זאת. מעולם לא התנהלה בינך ליני שיחה שירדה למשהו כזו. אתמול ראיתי פעם ראשונה את הדבר שאני מקריא לך כעת, שורה 30: "אני לא שמעתי בזמן אמת שאמרת "תעזוב אותו אני יכול ל הרוג אותו אני יכול לדפוק לו כדור בראש אבל אני לא רוצה".

העד מר פנחס קובי (המתלונן)

6. מר קובי (להלן: "המתלונן") העיד ואמר כי הגיע למשרדו של עו"ד עמיחי ביחד עם גביון. העד סיפר כי עו"ד

עמיחי, שייצג אותו, העביר לטיפולו של הנאשם 2 תיקים בעניינו וכי הגיע לסיכום עם הנאשם בדבר שכר הטרחה. העד הוסיף וסיפר, כי באחד הימים, התקשרה אליו בחורה, שהציגה עצמה כאשתו של הנאשם וביקשה ממנו 11,000 ₪, לדברי העד סירב לשלם לה והיא הודיעה לו שתפסיק את הטיפול בתיק התעבורה. המתלונן הוסיף וסיפר כי אמר לשופטת התעבורה שאינו מכיר את עורכת הדין, וכי השופטת "פיטרה" אותה. לדברי העד נותרו ברשותו של הנאשם 5,000 ₪ אותם שילם לו עבור בתיק בו לא טיפל לטענתו. עוד אמר העד כי ביום המקרה שאל את הנאשם **"מה קורה עם 5,000 ₪ לא ייצגת אותי ולא כלום"**. לדבריו הנאשם אמר לו **"כסף שנכנס לי לכיס לא יוצא יותר"**. בהמשך **"פתאום הוא זרק קללה והתחילו קללות בינינו"**. העד המשיך וסיפר כי הוא נכה וכי הגיע למשרדו של הנאשם כשהוא נעזר בקב"ים. לדבריו לאחר שהחלו השניים לקלל זה את זה, הפתיע אותו הנאשם ב**"3 בומבות בפנים בוקסים"** (עמ' 16 ש' 4) וכי המזכירה ביקשה ממנו שלא להגיב. העד חזר על דבריו אלה גם בחקירתו הנגדית בעמ' 19 ש' 15 ואילך. בהמשך הלך הנאשם לחדרו, ואילו הוא המתלונן הלך אחריו ושאל אותו **"מה עם הכסף שלי"**. העד סיפר כי הנאשם היכה אותו פעם נוספת **"נתן לי עוד 3 כפות סטירות עם יד פתוחה"** וכי המזכירה התקשרה לעו"ד עמיחי. לשאלה אם דחף את הנאשם, השיב העד בשלילה. עוד אמר כי אכן קילל אך לא איים. לדברי המתלונן לאחר מכן נכנס הנאשם לחדרו עם הלקוח.

7. בחקירתו הנגדית אמר המתלונן לנאשם כי הגיע למשרד על מנת פגוש את עו"ד עמיחי וגם כדי לבקש מהנאשם כסף. המתלונן לא זכר לומר האם קבע פגישה עם עו"ד עמיחי באותו יום. הוסיף ואמר **"באתי בקשר לתיק מסוים שעמיחי מטפל לי בו והרצל בא בקשר לתיק הירושה שלו"** (עמ' 18 ש' 17). המתלונן אישר כי הנאשם ביקש מהמזכירה מספר פעמים להזמין משטרה, אלא שהיא לא עשתה כן. לשאלה האם נותרו בפניו סימנים השיב המתלונן בעמ' 20 ש' 19 כי סבל מכאבים יומיים **"אולי"**. העד לא זכר אם נפל כתוצאה מהמכות. לשאלתי אמר כי הנאשם היכה אותו בפניו באגרופו וכי סבל מכאבים משך שבועיים שלושה. בהמשך אמר העד כי הנאשם הכה אותו באגרופים **"חזקים"**.

עדות המזכירה גב' רבקה דואני

8. העדה (להלן: **"דואני"**) סיפרה כי ביום המקרה היו **"התלהמויות וחילופי דברים"**. מדבריה עולה כי במשרד הייתה בשעת המקרה עו"ד נוספת בשם פז, שעבדה במשרד אותה עת. העדה לא זכרה את פרטי המקרה, והודעתה במשטרה הוגשה בהסכמת הנאשם. העדה זכרה כי האירוע התרחש במסדרון צר במשרד בו היה מוצב שולחן.

הודעתה של הגב' דואני במשטרה

9. לדברי דואני בהודעתה מיום 12/3/15, כשפתח הנאשם את דלת המשרד, הייתה **"קבלת פנים יפה"** ונכנסו הרצל וקובי. מהודעתה עולה כי היו בין הנאשם לשניים חילופי דברים וגידופים, אם כי העדה לא זכרה את תוכנם. העדה אמרה כי **"לא היו איומים, אלה היו קללות אבל זה היה הדדי"**. בהמשך, בשורה 8, אמרה העדה **"והיה רגע שאי אפשר היה לפספס, סטירה מאוד חזקה מצדו של עידו לקובי פנחס. קובי שתק ולא עשה כלום לאחר מכן. הרצל אמר לו עוד, הרגיע את קובי ואמר לו עזוב עזוב"**. העדה מסרה כי עורכת הדין פז שהייתה במקום ניסתה להרגיע את הרוחות. מהודעתה של העדה עולה כי השניים הגיעו לעו"ד עמיחי. העדה לא זכרה אם הם קבעו פגישה, אם לאו. כשנשאלה העדה אם הייתה אלימות נוספת מלבד הסטירה, השיבה **"היו כמה דחיפות קלות ושמעתי את עידו אומר אל תגיע בי"**.

הודעתו של מר שחר עזרא במשטרה

10. הודעתו של שחר עזרא (להלן: "שחר") מיום 22/5/15 הוגשה אף היא בהסכמה. מההודעה עולה כי כשהגיע שחר למשרדו של הנאשם, עמדו שני גברים שהמתינו ליד דלת הכניסה. השניים אמרו לו כי אין איש במשרד. מההודעה עולה כי לאחר שהתקשר שחר לנאשם, פתח לו הנאשם את דלת המשרד. עוד עולה כי מיד כשנכנסו החל הנמוך מבין השניים (קובי פנחס, ת.ק) לקלל את הנאשם והוסיף ואמר "וגם שפת גוף אלימה מאוד חיפש את יודעת". בשורה 23 מצוין העד כי הנאשם אף הוא הגיב בקללות, ובהמשך אמר כי "בשלב מסוים הבחור הנמוך דחף את עידו ועידו נתן לו אגרופ". "ובהמשך שוב דחף הבחור הנמוך את עידו", שורה 29, "ואז עידו הכה אותו שוב באגרופ". מההודעה עולה כי הרצל גביזון אמר לקובי פנחס "תעזוב אותו אני יכול להרוג אותו, אני יכול לדפוק לו כדור בראש אבל אני לא רוצה". כשנשאל העד האם התבקשו השניים מהנאשם לעזוב את המקום, השיב בחיוב.

עדותו של הנאשם

11. הנאשם העיד וסיפר כי הוא מכיר את המתלון בענייניו הוא מטפל לאחר שהועברו אליו מעו"ד דוד עמיחי, אשר במשרדו שכר הנאשם חדר. הנאשם תיאר את מערכת היחסים בינו לבין המתלון והסביר כי נוצרה ביניהם מחלוקת בדבר שכר טרחה. לטעמו של הנאשם חייב לו המתלון כסף ואילו לטענת המתלון הנאשם הוא זה שחייב למתלון כסף. בהתייחסו ליום האירוע סיפר הנאשם כי פתח את הדלת, לאחר ששחר התקשר וביקש ממנו לעשות כן, ושמע את אחד מהשניים (המתלון או מר גביזון) אומר "הנה ההומו המזדיין הזה, לו אתה מחכה?". בהמשך, סיפר הנאשם, נכנס המתלון לתוך המשרד, בבריונות "באופן שלא משאיר ספקות ביחס לסיבה שהם כן ואופי הביקור הזה. אי אפשר היה לטעות הם באו כמו שעמיחי אמר לעשות בלגן".

12. בעמ' 32 ש' 6 לפרוטוקול אמר הנאשם כי במהלך גביית הודעתו הראשונה אמר לגובה הודעה כי לאחר שקובי דחף אותו "נתתי לו פיצוץ לפרצוף" לדבריו הציע לו גובה ההודעה לומר במקום זאת "שאוילי אניג שהדפתי אותו".

הודעתו של הנאשם במשטרה

13. הנאשם מסר הודעה ביום 28/1/15 בשעה 20:16. לדבריו, ייצגו הוא ואשתו את המתלון בשלושה עניינים שונים והתגלע ביניהם סכסוך. הנאשם סיפר שהמתלון טוען שהוא חייב לו כסף וכי הוא עצמו סבור שהמתלון הוא שחייב לו כסף. בהמשך, סיפר הנאשם כי כשפתח את דלת המשרד ביום המקרה, היום בו מסר את ההודעה במשטרה, נכנסו קובי פנחס והרצל גביזון למשרד וקובי פנחס אמר "אמרתי לך שיש פה עורכי דין הומואים" והמשיך לכנות את הנאשם

בכינוי "הומו". הנאשם הוסיף ואמר בשורה 17 "הם באו למעשה לעשות בלגן במשרד כדי שאני אשלם לו את הכסף". בהמשך, בשורה 19, אמר הנאשם כי תוך כדי שקובי פנחס מגדף אותו הדף אותו ממנו. בשורה 23 להודעה אמר הנאשם "אני רוצה להתלון עליו כי הוא בא להטריד כדי לסחוט ממני כסף".

14. הנאשם מסר הודעה נוספת תחת אזהרה ביום 12/3/15. בהודעתו זו טען הנאשם כי פעל מתוך הגנה עצמית ואמר כי לאחר שדחף אותו המתלון, הדף אותו ממנו (שורה 10). לשאלה אם הכה את המתלון

באגרוףיו השיב הנאשם בשלילה, ואף לשאלה אם סטר לנאשם בפניו השיב בשלילה (שורה 29, עמ' 2).

15. הנאשם נשאל מדוע לפי דעתו נמנעה המזכירה מלהזמין את המשטרה והשיב כי היא לא ידעה אם התכוון באופן רציני לבקשתו לזמן משטרה.

הודעתו של עו"ד דוד עמיחי במשטרה

16. ביום 25.3.15 מסר עו"ד דוד עמיחי (להלן: "עו"ד עמיחי") הודעה במשטרה הוגשה וסומנה נ/1. מההודעה עולה כי הנאשם שוכר במשרדו חדר וכי המתלונן לקוח שלו. עוד עולה כי עו"ד עמיחי הפנה את הטיפול בחלק מתיקיו של המתלונן אל הנאשם. מההודעה עולה כי עו"ד עמיחי היה מודע לסכסוך הכספי בין הנאשם למתלונן אך לדבריו "ניסיתי לא להיות מעורב כי מדובר בעניין של עו"ד שיפוני אבל עם זאת פנחס קובי עדיין לקוח שלי שאני מטפל בו בתיקים אחרים" (ש' 7 להודעה נ/1). כשנשאל האם המתלונן אמר לו שבכוונתו להגיע ולהתעמת עם הנאשם על הסכסוך הכספי ביניהם השיב בשלילה. כמו כן שלל שהזמין את המתלונן למשרד ביום המקרה ומסר "לא יודע אבל לפנחס והרצל יש מנהג מגונה להגיע ללא הזמנה למשרד" (ש' 18 נ/1). בהמשך כשנשאל שוב על ידי החוקר האם המתלונן איים להגיע למשרד ולעשות בלגן השיב "לא, הוא רק אמר לי שהולך לעו"ד אחר ברמת גן ואמר שיגיש תלונה נגד שיפוני בלשכת עורכי הדין, אני אמרתי לו שאני לא רוצה להיות מעורב" (ש' 30 נ/1). כמו כן מסר כי ניסה לשכנע את הנאשם לוותר על החוב הכספי אשר לדבריו חב לו המתלונן שנע בסביבות 1,500 - 2,000 ₪. ובהמשך "ברור שאנשים כמו פנחס או כמו הרצל מבקשים את הבקשות שלהם באופן קולני, אבל לא הייתה לי שום מחשבה או ידיעה שזה עלול להגיע או להתפתח לכדי המהומה שהייתה" (ש' 36 נ/1).

סיכומי הצדדים בתמצית

17. המאשימה עתרה להרשיע את הנאשם. המאשימה טענה כי לא התקיימו יסודות ההגנה העצמית בין היתר משום שהמתלונן לא תקף את הנאשם, בעיקר לפני הפעם השנייה בה היכה הנאשם את המתלונן וכן משום שבשום שלב, לטעמה של התביעה, לא נשקפה לנאשם כל סכנה מפניו של המתלונן.

18. הנאשם בסיכומיו טען כי יש לבטל את כתב האישום מכוח "הגנה מן הצדק". לטענת הנאשם, לא היה מודע הוא לעובדה כי הוגש כתב אישום כנגד קובי וגביזון ובכך "העלימה" התביעה מפניו חומר רלוונטי להגנתו. עוד טען כי בכתב האישום שהוגש כנגד השניים (להלן: "כתב האישום הנגדי") נטענו עובדות שונות מאלה שנטענו בכתב האישום שהוגש כנגדו.

19. הנאשם טען כי התנהגותו חוסה תחת סייג ההגנה העצמית.

20. הנאשם כתב את סיכומיו באופן המחייב התייחסות לסגנונו משולח הרסן בכל הנוגע למאשימה ובאי כוחה. הנאשם, עורך דין במקצועו, שבחר לייצג את עצמו, לא בחל בשימוש בכל ביטוי נלוז, בוטה, גס רוח, מבזה ומשפיל כלפי המאשימה ובאי כוחה בסיכומיו הכתובים, כאחרון התגרנים בשוק, בלא שמצא לנכון לרסן ולו במקצת את לשונו. סע' 33 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1986 מתווה את הדרך בה אמור עורך דין, אפילו נאשם הוא, לנהוג כלפי חברו בהליך המשפטי - "עורך דין יטען טענותיו לפני בית המשפט, בין בעל פה ובין בכתב, בדרך ארץ, תוך שמירה על כבוד הצד שכנגד ועל כבוד כל אדם אחר

הקשור בהליך השיפוט. הנאשם רמס כלל זה ברגל גסה.

דין והכרעה

21. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. בחינת הראיות מלמדת כי לא הוסר הספק מהאפשרות לפיה פעל הנאשם מתוך חשש אמיתי שהמתלון יפגע בגופו. עוד עולה, כי לא הוסר הספק מהאפשרות לפיה סבר הנאשם כי המתלון הגיע למשרדו כדי לעבור עבירה של סחיטה באיומים וכי היכה אותו בהאמינו כי הדבר דרוש מידית על מנת להדוף אותו.
22. לטענת הנאשם נופלת התנהגותו בגדרה של ההגנה העצמית או לפחות בגדרה של ההגנה העצמית המדומה. לטענתו לא הוסר הספק בדבר קיומה של ההגנה העצמית המדומה מכאן שיש לזכותו מהעבירה המיוחסת לו.
23. בהודעתו הראשונה במשטרה סיפר הנאשם כי כשפתח את הדלת אמר המתלון לשחר עזרא "אמרתי לך שיש פה עורכי דין הומאיים" וכי לאחר שנכנסו המשיך המתלון לכנות אותו בשם הומו. עוד אמר בש' 17 "הם באו למעשה לעשות בלגן במשרד כדי שאני אשלם לו את הכסף". הנאשם המשיך ותיאר את השתלשלות העניינים ואמר כי השניים צעקו עליו שהוא "בן זונה" ואשתו "זונה" וכי תוך כדי הקללות נעמד המתלון צמוד אליו ודחף אותו והוא הדף אותו. עוד אמר כי המתלון חזר לתקוף אותו והוא שוב הדף אותו. בהמשך אמר הנאשם בהודעתו כי גביזון תפס את המתלון וכי הוא לקח את הלקוח (שחר עזרא) וזז משם. בש' 23 להודעה אמר הנאשם כי הוא מבקש להתלון משום שהמתלון בא להטריד אותו "כדי לסחוט ממני כסף". הנאשם סיפר כי ביקש מהמזכירה להזמין משטרה אלא שהיא לא עשתה כן. בהודעתו השנייה בש' 10 תיאר הנאשם את האירוע ואמר שבזמן שתוך כדי העימות המילולי בינו ובין המתלון דחף אותו המתלון ואילו הוא הדף אותו ממנו "באזור הבטן עם הידיים" עוד אמר כי המתלון חזר כדי לתקוף אותו "אני נתתי לו מכה לפני". לשאלת החוקרת האם תקף את המתלון פעם נוספת השיב בש' 17 "לא, ברגע שלא היה איום עליי, אני מיד ניתקתי מגע ולקחתי את הלקוח שחר עזרא שהמתין לי לחדר".
24. הנאשם נחקר כחשוד, תחת אזהרה, ביום 12.3.15.
25. בעדותו של הנאשם בבית המשפט אמר בעמ' 31 ש' 7 "קובי הולך ונדחף אלי. אז למיטב זכרוני, עשיתי שחזורים לאחר שראיתי את ההודעה של שחר עזרא, אני משוכנע שלא היה פה שום אגרוף, נתתי לו מכה בפנים עם יד פתוחה בכל הכוח. בשלב הזה הרגשתי שאין לי לאן לזוז אלא לנטרל את התקיפה הזו זו תקיפה מתמשכת ומתגברת. אז המכה הרחיקה את קובי 2 מטר, הוא לא נפל על הרצפה אבל שנעזר בקיר לצד השולחן של רבקה, כדי להתייבב. המכה השנייה הייתה בוודאות כשהשולחן של רבקה מאחוריו. קובי כאילו התייבב וחזר חזרה למצב שהוא מולי שוב. לא היה לי ספק שהוא חוזר לתקוף אותי לא הייתה שאלה. הוא חזר במהירות ובכוח".
26. מהמזכר ת/4 ניתן להסיק כי המתלון עצמו לא ייחס לאירוע המתואר בכתב האישום משמעות רבה שכן עולה ממנו כי כשהתקשרה החוקרת אנסטסיה מרמן אליו אמר לה שאינו מוכן להגיע לחקירה ו"אין לו זמן לשטויות האלה". מהמזכר ת/5 עולה שבשיחה עם החוקרת אנסטסיה מרמן אמרה המזכירה רבקה דואני כי ראתה ש"היו דחיפות קלות אך לא שמה לב מי דחף את מי".

27. הודעתו של העד שחר במשטרה הוגשה וסומנה ת/6. העד לא העיד לפניי. מהודעתו עולה כי המתלון החל לקלל את הנאשם עם כניסתו למשרד. בש' 16 אמר העד **"וגם שפת גוף אלימה מאוד"**. בהמשך אמר כי הנאשם ביקש מהמזכירה להזמין משטרה כמה פעמים **"לפחות ארבע או חמש פעמים"**. העד סיפר כי המתלון דחף את הנאשם והנאשם הכה אותו במכת אגרוף (ש' 24). בש' 29 אמר כי המתלון דחף פעם נוספת את הנאשם וזה הכה אותו שוב באגרוף. שחר סיפר כי גביון אמר למתלון **"תעזוב אותו אני יכול להרוג אותו אני יכול לדפוק לו כדור בראש אבל אני לא רוצה"**. לשאלת החוקרת אמר שחר כי ראה בכך איום והמשיך ואמר **"משרד שני מטר לכי תדעי מה יקרה בסיטואציה כזאת"**.

28. לדברי העד גביון הכה הנאשם את המתלון באגרוף מבלי שקדמה לכך כל התגרות מצדו. אף בהמשך תקף הנאשם לדבריו את המתלון, שהלך אחריו. במהלך עדותו של גביון, שאל גביון את הנאשם **"על מה יש לי משפט בכלל"** השיב לו הנאשם **"לא הגשתי נגדך תלונה"** (עמ' 7 ש' 12 לפרוטוקול). לשאלתו של הנאשם, האם הגיע כתגבורת, להפעיל על הנאשם לחץ השיב גביון שלא התערב **"לא באתי כדי לחזק אותו אפילו לא עזרתי לו"** (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 11).

לשאלת הנאשם השיב גביון בעמ' 11 ש' 18 **"אתה הדבקת אותו לקיר. הוא היה בהלם"** בהמשך אמר העד **"פנחס אמר לו מה אתה הולך עכשיו עם קללה, אז שיפוני הסתובב, נתן לו סטירות מלמעלה ועף לו הטלפון מהיד"**. העד אישר שכשניתק המגע הקרוב בין הנאשם לבין קובי **"ניתק"** הנאשם מגע.

29. המתלון העיד וסיפר כי ביום המקרה, הגיע למשרדו של הנאשם כשהוא נעזר בקביים. לדבריו הוחלפו בינו לבין הנאשם קללות ולפתע הכה אותו הנאשם ב**"3 בומבות בפנים בוקסים"**. המתלון אמר כי הן רבקה המזכירה והן גביון הציעו לו שלא להגיב. בהמשך הלך הנאשם לחדרו והוא פנחס, אחריו. המתלון הוסיף וסיפר שכששאל את הנאשם **"מה עם הכסף שלי?"** סטר לו הנאשם 3 סטירות. **"כפות"**.

30. מהעדויות שהובאו בפניי עולה כי הנאשם תקף את המתלון על מנת להדוף תקיפה ממנה נשקפה לטעמו סכנה מוחשית של פגיעה בגופו. עוד עולה כי מעשה התקיפה היה דרוש לשם הדיפתו של המתלון שנכנס למשרד. לדברי הנאשם הגיע המתלון על מנת לסחוט אותו באיומים ודומה כי הנאשם סבר כך משום שלדבריו אמר לו עו"ד עמיחי כי בכוונת המתלון **"לעשות בלגן"**.

31. לדברי גביון הגיע המתלון למשרדו של הנאשם על מנת לקבל ממנו תשובות, משום שלא ענה למכתבו. לדברי המתלון, התקשרה אליו אשתו של הנאשם, אף היא עו"ד, ואמרה לו כי עליו לשלם 11,000 ₪ נוספים על הכסף שכבר שילם והיות ולא שילם עזבה היא את הטיפול בתיק התעבורה מבלי לסיים את הטיפול בו. המתלון אישר כי ביקש מהנאשם שיחזיר לו כסף. לדבריו אמר לו הנאשם **"כסף שנכנס לי לכיס לא יוצא יותר"** לדבריו לאחר שביקש את הכסף, קילל אותו הנאשם ולפתע **"הוא הפתיע אותי ב 3 בומבות בפנים, בוקסים"** עוד אמר העד כי הנאשם הלך לחדרו ואילו הוא המתלון שאל אותו פעם נוספת מה עם הכסף, או אז, לדברי המתלון **"הוא נתן לי עוד 3 כפות, סטירות עם כף יד פתוחה"**. לדברי הנאשם **"חזרתו"** (של המתלון, ת.ק) **"הייתה תוקפנית. לא היה לי ספק שהוא חוזר לתקוף אותי. אז הנחתי עליו עוד פעם מין כאפה, לאטמה. שוב בכוח כדי לנטרל"**.

32. מהעדויות כפי שפורטו עד כה עולה כי המתלון וחברו מר גביון, הגיעו למשרדו של הנאשם. לדברי העד גביון הגיע הוא לפגוש את עו"ד עמיחי, ממנו שוכר הנאשם את משרדו והעובד אף הוא במשרד בו עובד

הנאשם. לדבריו המתלונן הגיע על מנת לפגוש את הנאשם. לדברי המתלונן עצמו הגיע הוא הן בכוונה להיפגש עם עו"ד עמיחי והן במטרה לשוחח עם הנאשם אודות החוב, אותו חב לו הנאשם על פי טענתו. עוד עולה כי השניים המתינו בכניסה למשרד, וסברו שהנאשם אינו נמצא במשרד, שכן איש לא פתח את הדלת. בהמשך הגיע למקום מר שחר עזרא, לקוח של הנאשם, אשר התקשר לנאשם וביקש כי יפתח את דלת המשרד. משנפתחה הדלת נכנסו השלושה למשרד.

הגנה עצמית

33. לטענת הנאשם היכה את המתלונן מתוך הגנה עצמית או לפחות מתוך הגנה עצמית מדומה כאמור בסעיף 34 לחוק העונשין.

34. בכל הנוגע להגנה עצמית קובע חוק העונשין:

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

34.1. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם -

(1) המעשה לא היה סביר בעליל, בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרץ או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצות או לכניסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

34טז. הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה.

34יח. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

34כב. (א)

(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג. מיום 23.8.1995 תיקון מס' 39

ס"ח תשנ"ד מס' 1481 מיום 23.8.1994 עמ' 356 (ה"ח 2098)

35. בע"פ 05/4191 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו; 2006) בפסקה 13 לפסק דינה,

התייחסה כב' השופטת ארבל ליסודות, אשר בהתקיימם, עומדת לנאשם ההגנה העצמית: קיומה של תקיפה שלא כדין; קיומה של "סכנה מוחשית" לפגיעה "בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו", היותו של המעשה "מעשה שהיה דרוש באופן מידי"; התקיימותו של התנאי לפיו הנאשם לא נכנס לאירוע בהתנהגות פסולה; קיומה של נחיצות, "שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת פוגענית פחות בתוקף" (שם); תנאי נוסף כלול בסעיף 34טז לחוק העונשין ולפיו נדרש "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה" (שם). (ראו גם ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80 (2004) (להלן עניין קליינר)).

36. כב' השופטת ארבל התייחסה בפסק דינה בעניין אלטגאוז לטענת ה"הגנה העצמית המדומה" באומרה כי: "לפי הגנה זו, נאשם הפועל מתוך אמונה מוטעית כי מתקיימים תנאים העובדתיים של ההגנה העצמית, ישא באחריות פלילית רק במידה בה היה נושא אם היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו. בשונה מהיסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירה - בו המודעות ליסוד העובדתי בעבירה היא רכיב נדרש לשם הרשעה, הבא בנוסף לכל דרישות היסוד העובדתי, והיעדרה שולל אחריות פלילית - בהגנה העצמית המדומה, מחשבתו המוטעית של העושה המדמה לעצמו כי התקיימו יסודותיה העובדתיים של ההגנה, מהווה תחליף להתקיימותם של אלה בפועל (סנג'רו, בעמ' 328), וקיומה שולל אחריות פלילית. בניגוד למצב ששרר בעבר במשפטנו, הרי שלפי קביעת סעיף 34יח, לצורך שלילת אחריות פלילית בעבירות של מחשבה פלילית לא נדרש עוד כי הטעות תהא טעות סבירה, ודי בכך כי הנאשם טעה טעות כנה באשר להתקיימות התנאים לתחולת ההגנה. עם זאת, ברור כי סבירותה של הטעות תשמשו כאבן בוחן להערכת כנותה (ראו: ע"פ 2598/94 דנינו נ' מדינת ישראל, תק-על 95(4) 120, 126 (1995); ע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 597, 609 (1997)).

37. הנאשם אמר בעדותו בפני בעמ' 30 שורה 26 "הם באו, כמו שעמיחי אמר לעשות בלגן". ובהודעתו במשטרה אמר "כדי לעשות בלגן במשרד כדי שאני אשלם לו את הכסף". ודומה כי הנאשם אכן האמין כפי שאמר בהודעתו בש' 17 שהמתלון הגיע ביחד עם גביון. עם זאת, מהראיות שהובאו בפני עולה כי אף שהמתלון הגיע יחד עם גביון הרי שגביון לא נהג כלפי הנאשם באיומים ואף ניסה להרגיע את המתלון לאחר שתקף אותו הנאשם. מהודעתו של עו"ד עמיחי עולה כי לדבריו לא אמר לנאשם שהמתלון איים לעשות בלגן במשרד, עם זאת כאמור לעיל אמר בש' 36 כי "ברור שאנשים כמו פנחס וכמו הרצל מבקשים את הבקשות שלהם באופן קולני".

38. מהודעתה של המזכירה דואני במשטרה עולה כי היא עצמה לא חשה כל פחד וסברה כי דווקא הנאשם הוא שהתנהג באלימות. כך עלה גם מעדותה לפני. בעובדה שדואני נמנעה מלהזמין את המשטרה יש כדי ללמד על כך שהתנהגותו של המתלון נחזתה בעיניה להיות פחות מאיימת מהאופן בו תפס אותה הנאשם בעצמו וספק אם אכן נשקפה לנאשם סכנה מוחשית של פגיעה בגופו. עם זאת אני מאמינה לנאשם כי כך חש ולפיכך אף אם תקף את המתלון בדמותו מצב דברים שלא היה קיים, הרי שלא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה לו היה המצב כפי שדימה אותו (ס' 34יח(א) לחוק).

39. לדברי הנאשם, ידע מתוקף עבודתו שלמתלון הרשעות קודמות בעבירות אלימות. לדבריו, ביקש מהמזכירה להזמין משטרה עוד בטרם נקט כלפיו המתלון באלימות, בשלב בו התפתח בינו לבין המתלון עימות מילולי "ברמה מאוד חריפה". לדברי הנאשם לאחר שדחף אותו המתלון לראשונה "הרגשתי שאין לי לאן לזוז אלא לנטרל את התקיפה הזו זו תקיפה מתמשכת ומתגברת" (עמ' 31 שורה 9). הנאשם סיפר כי

לאחר מכן חזר המתלון לדחוף אותו ובשורה 16 אמר "לא היה לי ספק שהוא חוזר לתקוף אותי אז הנחתי עליו עוד פעם מין כאפה, לאטמה. שוב בכוח כדי לנטרל".

40. דבריו של שחר בהודעתו והעובדה שהנאשם ביקש מהמזכירה להזעיק את המשטרה מחזקות את עדותו של הנאשם לפיה חשש מפני הסלמת התנהגותו של המתלון. דבריו של עו"ד עמיחי בהודעתו לפיהם נוהגים המתלון וגביזון לבטא את דרישותיהם באופן קולני, מתיישרים אף הם עם תחושת הפחד שניטעה בלבו של הנאשם. בכל מקרה, דבריו של הנאשם, מקימים ספק סביר שמא אכן דימה מצב דברים בו היה נתון בסכנה מוחשית של פגיעה בגופו, ספק שלא הוסר.

41. דבריו של גביזון לפיהם "לא עזר למתלון" מתיישרים עם האפשרות שגם לתפישתו תקף המתלון את הנאשם, שאם לא כן, באיזה עניין נמנע מלעזור לו למתלון? דבריו אלה מחזקים את עדותו של הנאשם לפיה חש מאוים מהתנהגותו של המתלון ואת טענתו כי הכה אותו מתוך הגנה עצמית.

מעדותו של שחר במשטרה עולה כי הנאשם ביקש מרבקה המזכירה חמש או שש פעמים להזמין את המשטרה. אף בדברים אלו של שחר יש כדי לחזק את דבריו של הנאשם לפיהם חש סכנה ממשית לפגיעה בגופו.

42. ניתן לגרוס כי היו לנאשם חלופות פחות פוגעניות לנהוג בהן לרבות כניסה לחדרו וייתכן שהיה נכון מצדו לנקוט באחת מהן, עם זאת בנסיבות האירוע כפי שאני מאמינה לנאשם שכך תפס אותו, אני סבורה שלא חרג מגדר תגובה נחוצה וסבירה, כפי שאף עולה מדברי המתלון לחוקר כאמור במזכר ת/4. (לעניין זה ראו פסקה 176 לפסק דינו של כב' הש' סולברג בע"פ 4784/13 ניר סומך נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). מהודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה בעמ' 2 ש' 20 ואילך עולה כי גם לאחר שנכנס עם שחר לחדר הישיבות המשיך המתלון לצעוק "אני רוצה את המזדיין הזה". מכאן שלקח דקות נוספות עד שהמתלון נרגע, דבר שמתיישב עם חששו הרב של הנאשם.

43. באשר לתחולתו של סעיף 134 לחוק - למרות שהנאשם טוען כי המתלון נכנס למשרדו על מנת לסחוט אותו באיומים, הרי שהטענה לא הוכחה. כל שהוכח הוא שהמתלון בא לבקש מהנאשם שיחזיר לו את כספו, קילל אותו ודחף אותו. עם זאת, אני מאמינה לנאשם כי אכן כך דימה לחשוב, בעת שהיה המתלון במשרד. סעיף 134 מקנה הגנה מיוחדת לזכויותיו של אדם בבית העסק שלו. אף כי הנאשם אינו בעליו של המשרד הרי שבמועד האירוע החזיק בו בעת ששכר חדר מעו"ד עמיחי. בנסיבותיו של המקרה שלפני דומני שיש לקרוא את הוראות סעיף 34 י' ביחד עם הוראותיו של סעיף 34 י1.

44. לאחר שהחלטתי לזכות את הנאשם לא מצאתי כי יש צורך לדון בבקשת הנאשם לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

45. לאור כל האמור, נותר בלבי ספק בדבר אשמתו של הנאשם ולפיכך משלא הוסר הספק מהאפשרות לפיה פעל מתוך הגנה עצמית מדומה, אני מורה על זיכוי של הנאשם.

ניתנה והודעה היום ג' תמוז תשע"ז, 27/06/2017 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

.46